

[Vagn Bro.]

ærede minister. Jeg er ikke forfatter, og jeg er navnlig ikke en stor skribent, så det er meget muligt, at jeg måske har brugt et udtryk som det, ministeren nævnte, men jeg kunne i hvert fald forstå, at ministeren udmærket forstod, hvad jeg mente, og det var, at vi politimestre er vel dem, der har mest at gøre med, må jeg bruge udtrykket de herrer alimentanter. Vi mægler mellem dem; vi kender dem og deres krumspring, og vi kender meget mere. Vi har jo til daglig med disse sager at gøre, og ganske specielt har politimester Arbøl i hele sit liv interesseret sig for dem, og derfor anfører jeg blot, hvorledes vort standpunkt er.

Så er der den omtalte passus i bemærkningerne til lovforslaget, og den kan man selvfølgelig nu reducere, men jeg vil dog gerne læse disse tre linjer op for det høje ting. De regler, der dér omtales, er den ordning, at der skal betales fuldt bidrag, hvoraf kun det ene skal gå til kvinden. Jeg kan her sige til det ærede medlem fru Else Zeuthen, der talte om, at det var meget usmageligt, at staten skulle tjene på dette, og derpå vil jeg svare, at staten giver kvinden ét bidrag, alle de andre går ind i fonden til nogle af de kvinder, som der ikke kan skaffes en bidragspligtig til. Der står altså i bemærkningerne til lovforslaget:

„Selv om de i 1937 gennemførte regler i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende . . . .“

Jeg kan ikke læse det på anden måde, end at justitsministeriet må sige, at i virkeligheden har den lovgivning, vi gennemførte i 1937, virket tilfredsstillende. Det synes jeg er afgørende; men nu kan vi jo se på det.

Det kommunistiske medlem, det ærede medlem fru Petra Petersen, sagde sådan noget som, at hvis der var 10 fædre, var det jo grufuldt for sådan et lille barn. Det er såmænd rigtigt nok, det er grufuldt; men hvis der er flere endnu og man derfor kan sige, at det er et „statsbarn“ eller et „alle-

mandsbarn“, må jeg sige, at jeg ikke synes om den diskussionsform.

Vi har i 1937 enstemmigt vedtaget en lovgivning, som udtaler, at når visse betingelser er til stede, er det ikke et spørgsmål om straf, men om erstatning, og så skal de pågældende betale. Jeg kan aldeles ikke erkende, at et barn under disse omstændigheder på noget punkt er dårligere stillet end det barn, der kommer og spørger: hvem er min fader? og svaret lyder: det var så mange, at det er staten!

Erna Sørensen: Jeg var ikke ondsksfuld over for den højtærede justitsminister, men førte blot mine spørgsmål og argumenter frem, idet jeg spurgte, hvorfor den højtærede justitsminister havde ændret sit forslag. Den højtærede justitsminister kunne derimod nok have været ondsksfuld over for mig, fordi jeg er gået tilbage til den gamle ordning; men lige for lige: jeg mener, at vi har svaret hinanden, og jeg har i hvert tilfælde ikke gjort det på en ondsksfuld måde.

Af denne diskussion kan man altså udlede, at man faktisk ikke når at komme til det standpunkt, som vi egentlig ønskede: at der ikke skulle være skel mellem de børn, som er født inden for eller uden for ægteskabet. Vi får nu nogle „statsbørn“, som det er nævnt flere gange, og det ærede medlem fru Petra Petersen skal ikke være så glad for lovforslaget, for man har slet ikke klaret det problem, som desværre stadig væk består. Man har bare lagt bevisbyrden lidt om og ændret lidt i bestemmelserne.

Det, jeg gav udtryk for, var, at det er for tidligt, vi kommer med denne lovændring. Der havde været al mulig grund til at være tilfreds med den mellemvej, som den højtærede justitsministers oprindelige forslag var, og jeg ville være glad, hvis man ville åbne udvej for en ny forhandling om § 6.

Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen sagde også noget til mig om den tidligere